

På Finlandsfärjan

Året var 2003. Min make Raimo och jag sitter vid matbuffén och äter det vi hinner medan killarna, två och tre år gamla, kastar köttbullar runt i kring sig och skrattar hejdlöst. Det är ännu en sommar och Finland väntar. Ett amerikanskt par tittar på oss förtjust och utbrister: ”Awww, so LOVELY kids!” och vi tackar förvirrat samtidigt som vi fortsätter att plocka de flygande köttbullarna, servetterna och brödbitarna från golvet.

Vi i familjen Majakari är sverigefinnar som åker minst tre gånger om året på Finlandsfärjan. Antingen den röda eller den vita, någon gång till Helsingfors när vi skall till min syster och till Åbo när vi skall till en liten ö norr om Tammerfors och till vår sommarstuga där. Därför har vi en hel kappsäck minnen från dessa båtresor. Ombord har jag tappat min första vigselring, där har vi träffat en massa bekanta både från Sverige och från Finland. Det brukar höra till att det händer någonting som man kan skratta – eller gråta åt.

Jag minns en solig dag då storebror var liten och träffade ett gäng finska pensionärer från Norrköping. Tanterna blev förtjusta i vår sociala grabb och frågade vart han skulle. ”Jag skall till min farmor. Skall ni också åka till er farmor?”, frågade den glada 3-åringen dessa damer mellan 70 och döden. Tanterna skrattade gott och svarade: ”Nää, det skall vi nog inte den här gången!”.

Ofta har den yngre broderns annorlunda utseende väckt frågor. Det är ju naturligt eftersom man vistas flera timmar i lekrummet med vilt främmande människor som inte har en susning om vad iktyos är. En gång kom en liten tjej och väckte diskussionen med ett konstaterande: ”Jag har INTE blod i ögonen!”. En gång kom ett gäng finska romer till lekrummet där lillen med iktyos lekte med duplo. ”Vad är det med honom?” frågade de rakt ut. Jag förklarade att han har iktyos som gör att huden är extra torr och behöver smörjas och badas. Då tyckte de ännu mer synd om den lille pojken med torr hud och röda ögon så att de kallade hela släkten till lekrummet. De menade inte alls illa, alla har ju sitt sätt att möta det som är annorlunda och främmande och de ville visa sina sympatier, men det hela blev minst sagt svettigt.

Att åka båt är med andra ord spännande. Alltid händer det något intressant. Jag hoppas innerligt att våra minnen från familjehelgen ombord blir roliga, varma, härliga. Jag ser verkligen framemot att åka med er till fäders land. Och jag vet att våra vänner i den finska iktyosföreningen ser framemot att få träffa oss alla. Vi har ju trots allt så mycket gemensamt. Som den stora sjön mellan oss.

Elina Majakari
Iktyosföreningens styrelse